

Diàleg

AVUI+
Des del 1976

CORPORACIÓ CATALANA
DE COMUNICACIÓ S.L.

ANTONI CAMBREDÓ, president executiu
JOAN ODINA, conseller delegat
CARLES FLO, adjunt a la presidència
BERTA CASTELLET, directora de màrqueting
GONZALO CANEDO, director comercial
PATRÍCIA TARRIDA, cap de distribució
JOAN SERRA, director de producció
IVAN GRAU, cap financer
QUICO DOMINGO, cap de sistemes

**MALGRAT ELS CANVIS, ALGUNS
SERVEIXEN TOTES LES CAUSES**

Ramon Tremosa i
Balcells

Professor de teoria econòmica a la UB
www.ramontremosa.com

EN SÍNTESI

Elvira
Lindo

Fouché ZP

Aquests dies tinc a la tauleta de nit el deliciós retrat que va fer Stefan Zweig de Joseph Fouché. Editat per Quaderns Crema i amb una acurada traducció de Joan Fontcuberta, algunes actituds d'aquest home polític, clau de la Revolució Francesa i de l'imperi napoleònic, són ben actuals al seguir la nostra actualitat política. Salvant les distàncies en el temps, i sobretot també els seus mètodes sanguinaris i terrorífics, d'aquell impertorbable home d'Estat es diu sovint que inspira la política moderna. Així, se succeeixen canvis de governs, mutacions d'idees i incompliments de promeses, però veiem que algunes persones romanen sempre al mateix lloc, fent totes les funcions i servint totes les causes. El periodista Enric Juliana sovint associa la freda professionalitat del ministre Rubalcaba amb la discreta però eficient i contundent direcció del poder a l'ombra de Fouché.

LA PROMESA DE RESPECTAR L'ESTATUT DEL PARLAMENT ja va insinuar el Fouché que porta dins el president ZP, que ara esclata a plena llum amb l'espectacular canvi de parer sobre l'opa de Gas Natural a Endesa. Després de tants discursos sobre els "campions nacionals", per resistir millor la pressió futura de les grans empreses energètiques europees, el president ZP se'n va a Munic a prendre's una Franziskaner amb Angela Merkel i ara diu que amb E.ON es conjuminaran perfectament els interessos empresarials alemanys amb els interessos dels consumidors espanyols. Al mateix temps, el president progressista sembla *comprendre* la possible expropiació sobre Repsol a Bolívia i tampoc no sembla pas gaire amoïnada per si falla la fusió d'Abertis, per travetes del govern italià. Els dirigents de Gas Natural i de la Caixa deuen estar, encara, atònits. Ara, però, és el moment de fer aquest canvi de model energètic, perquè, com feia Fouché, cal sempre saber triar els moments: havent salvat la pressió de la reforma estatutària amb cessions mínimes, els partits catalans ara estan distrets i barallats en les seves eleccions regionals i són incapaces d'articular un front comú al Congrés de Diputats. Mentrestant, el gestor Montilla ha tornat per ser candidat després de dos anys de ministre sense cap trumfo a la mà. ¿Qui se'n recorda ara de les trucades del ministre Rubalcaba a diputats catalans, quan Gas Natural va llançar l'oferta sobre Endesa ara fa un any: "No demaneu tant de finançament, que sempre ens quedarà l'opa"?

TOT RUMIANT COM S'HA FORÇAT EL CANVI DE PARER del president del govern, sembla que el ministre Solbes ha aprofitat el buit de poder que deixava Montilla al ministeri, així com la pressió del PP i la pressió europea. Pel que fa a aquesta darrera, s'ha de saber que mai Alemanya no ha regalat diners europeus a canvi de res: els països receptors de fons de cohesió es comprometien a contractar empreses alemanyes com a contrapartida. Qui sap si a canvi de possibles fons futurs europeus per a Espanya, amb què el PSOE seguirà regant les seves majories absolutes del sud (i en les quals cap progressista no demana el canvi per higiene democràtica), el PSOE ha canviat Barcelona per Düsseldorf. De fet, aquest canvi no comporta cap cost: des de la Transició els catalans sempre hem fet molta bondat.

DANIEL BOADA

"Tot aquest enrenou estatutari ha servit per posar en evidència el federalisme jacobí del PSOE i el catalanisme Fouché del seu president"

MENTRESTANT, LA SETMANA PASSADA Gregori Martín es queixava al diari *Levante* que la Unió Europea ha tornat a oblidar, en les seves prioritats de futures xarxes transfrontereres de transport, l'enllaç Taragona-València. És el nou estil amable del centralisme d'Estat: el PSOE recolza verbalment l'eix mediterrani (el PP s'hi oposava agrament), però ni a Madrid ni a Brussel·les no mou un dit per fer-lo possible. Potser la unitat d'Espanya no resistiria que els centres de Barcelona i València estiguessin units en 78 minuts, com passa a Europa entre dues ciutats que disten només 330 quilòmetres. I l'any vinent l'Espanya plural farà el miracle: es trigarà el mateix per anar de Madrid a Barcelona amb l'AVE (dues hores i tres quarts per fer 608 qui-

lòmetres) que per anar de Barcelona a València amb l'Euromed. En aquest context, arriba al Congrés de Diputats una moció que insta el govern a traspassar els aeroports a la Generalitat, i el PSOE hi vota tranquil·lament en contra amb el PP, sense cap problema ètic ni estètic (llevat del diputat Montilla, que defuig la votació). No és pas un tema menor: el model aeroportuari espanyol amb epicentre únic a Barajas és un dels principals vèrtexs que aguanten el centralisme d'Estat: per aquí perden oportunitats de negoci els territoris que es desindustrialitzen i que no estan participant en alguns nous sectors d'activitat per manca d'aeroport intercontinental. I he trobat a faltar, sobre aquesta votació conjunta, l'opinió del sempre brillant Miquel Iceta: com feia Fouché, s'ha retirat de la tribuna pública en el moment més delicat.

AVIAT ES PARLARÀ MOLT D'ESQUERRES DECENTS, de progressismes intel·ligents i de nous girs cap a l'esquerra. Tota una pluja terminològica que pretén camuflar l'autèntic debat, per a un autogovern català encara incomplet, tal com el percep una majoria del nostre poble: la distribució de poder entre el centre i la perifèria. Si més no, tot aquest enrenou estatutari ha servit per posar en evidència el federalisme jacobí del PSOE i el catalanisme Fouché del seu president. I és que, com deia fa poc Salvador Cardús, hem vist que ser catalanista no suposa res d'especial.

Marçal
Sintes

La veritat és que mai no he fet gaire cas d'Elvira Lindo. És per això, que en saber que era la pregonera elegida per l'Ajuntament de Barcelona —on governen PSC, ERC i Iniciativa— vaig obligar-me a fer una petita recerca per assabentar-me, encara que fos per sobre, del que escriu aquesta senyora. En els seus textos es retrata com a filosocialista —versió *progre-*, moderna, culta i cosmopolita. El nacionalisme, el nacionalisme no espanyol, el troba poc menys que una mania pròpia d'ignorants. Així, per exemple, el 20 de novembre passat escrivia: "Dicen que el nacionalismo se cura viajando. Pues tampoco. Hay gente que viaja que dice muchas tonterías. Hay tontos en cinco idiomas, como decía Azaña". Hi ha una idea sobre el paper polític dels dits nacionalismes perifèrics que sembla que amoïna l'Elvira d'*El País*, perquè el 2005 la va repetir de forma similar en dos articles molt pròxims (28 de setembre i 19 d'octubre). A saber: "[...] en esta España en que los nacionalistas llevan ganando desde hace 25 años mucho más de lo que perderon [...]". En un altre text, del 24 de maig d'enguany, Lindo (nascuda a Cadis) fa conyeta sobre el fet que el nou Estatut andalús parli de "realitat nacional" i etziba una altra *lindeza*: "[...] nos gustaría poder vivir en un mundo en el que los andaluces fueran un poquito menos andaluces, los vascos menos vascos, los catalanes menos catalanes". Les opinions són lliures. Aquestes són les d'Elvira Lindo. El problema, per tant, no és d'ella, que pot tenir les que li doni la gana. El problema, si de cas, és de qui l'ha designada per fer el pregó.

m.sintes@hotmail.com